

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΒΟΥ

(ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ)

ΗΓΑΙΝΑΜΕ ἀπὸ τὴν Καϊρά-
νιτσα στὸ Γραμματικόβο. Τὸ
μουλάρι μου ἐδάδιζε μὲ τὸν
τράχηλο καὶ ταῦτις τεντω-
μένα σὰν νὰ μετροῦσε τὰ κοι-
λώματα τοῦ βράχου ποῦ ἀπο-
τελοῦν τὴν ἐν χρήτει κτισ-
κόδρομον μεταξὺ τῶν δύο χω-
ρίων. Πιχὸ στρώμα πάγου
ἐσκέπαζε τὰ σκαλώματα τοῦ
πρωτοτύπου δρόμου εἰς τρό-

πον, ὥστε παρουσίαζε λεία ἐπιφάνεια κατὰλλη-
λη μόνο γιὰ πετινάρισμα. Ἦταν ἀκόμη αἱ
θευελλώδεις ἡμέρες τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1912.
Ἕνας χωροφύλακας Ἐπιτηνῆσιος καὶ ἕνας ἀ-
γροφύλακας, ὁ Μπάρμπα Σταῦρος, ἀπὸ τὸ Γραμ-
ματικόβο, μὲ συνώδευαν. Τὸ μουλάρι μου ἐπι-
νευλημμένως ἐγονάτιζε μὲ κίνδυνον νὰ μὲ παρ-
σύρῃ στὸν κρημνόν.

— Δὲν εἶνε γιὰ καὶάλλα, κύριε. Καλλί-
τερα νὰ κατεῶς, μὲ συνεδούλευσε ὁ ἀγρο-
φύλαξ.

Τὸ ἐνστικτὸ τῆς αὐτοσυντηρήσεως μὲ ἀνάγκ-
καζε νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν σύστασι τοῦ Μέν-
τορός μου καὶ ἄρχισα πλέον νὰ βηματίζω, ἀν
καὶ δὲν εἶχα στὰ πόδια μου περισσοτέρως ἐπι-
στοσύνη ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ γενναίου τατραπόδου.

— Ὁ διάτναος νὰ πάρῃ καὶ σὰς καὶ τὸ καλὸ
σας, μπάρμπα Σταῦρο. Γιὰ δὲς τόπο μιὰ φορὰ
ποῦ ἐξήλεψαν νὰ ἐλευθερώσουν, εἶπε ὁ χωροφύ-
λακας γεμάτος θυμὸν, διότι τώρα ἦτο ὑποχρεω-
μένος νὰ σέρνῃ καὶ τὸ μουλάρι μου, ἐνῶ αὐ-
τὸς, γνήσιος νησιώτης, δὲν ἦτο εἰς θέσι οὔτε
τὸν ἑαυτὸ του νὰ σύρῃ ἐπάνω στοὺς κρυσταλ-
λωμένους ἐκείνους κρημνοὺς.

— Τί φταίμε ἡμεῖς, κύρ χωροφύλακα! Ἡ
ἰουρκιά οὔτε ἔκαμνε τίποτε, οὔτε μᾶς ἄφινε
ἐμᾶς νὰ φτιάσωμε. Τώρα ποῦ μᾶς ἤρθε ἡ ἐλευ-
θερία, νὰ ἰδῇς πῶς θ' ἀλλάξῃ ὁ τόπος αὐτὸς
ἅμα γίνουν δρόμοι, σιδηρόδρομοι...

— Σιγὰ νὰ μὴ γίνουν καὶ ἀεροδρόμια! διέ-
κοψεν ὁ χωροφύλακας.

— Πῶς δὲν θὰ γίνουν; θὰ γίνουν καὶ θὰ

παρσχίνουν ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα... Μοῦ τὸ λέει
ἐμένα τὸ παιδί μου ποῦ ἦταν στὴν Ἀμερική.
Δὲν εἶνε ἔτσι κύριέ μου; εἶπεν ἐπικαλούμενος
τὴν μαρτυρίαν μου.

— Βέβαια! μπάρμπα Σταῦρο, τοῦ ἀπήντη-
σα. Ἡ ἐλευθερία θὰ σὰς κάμῃ στὸ Γραμματί-
κοβο δρόμους, κρεμαστὲς γέφυρες καὶ πολλὰ
ἄλλα θαύματα. Ἐπειδὴ ὅμως ἔως ὅτου γίνουν
ὅλ' αὐτὰ ἡμεῖς εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ πάμε
μὲ τὰ πόδια, δὲν μοῦ λές. ἔχομε ἀκόμα πολλὴ
ὥρα ὥς τὸ χωριό σου;

— Ὅπου νᾶναι φθάνουμε, ἀκόμη λίγο καὶ
θὰ φανῇ.

Πράγματι, τὸ Γραμματικόβο δὲν ἄργησε νὰ
προβάλλῃ χωμένο στὸ βάθος μιᾶς ρεματιάς τοῦ
Βερμίου ὄρους. Δένδρα καὶ κατχηνὰ τὸ ἐσκέ-
παζαν.

— Πῶς σοῦ φάνηκε τὸ χωριό μας, κύριε;
Δὲν εἶναι ὡμορφο; Ἐμεῖς τὸ λέμε μικρὴ Πολί!
εἶπε ὁ μπάρμπα-Σταῦρος, ὑπερήφανος γιὰ τὴν
πατρίδα του.

— Δὲν ξέρω, κύρ Σταῦρο, τοῦ ἀπήντησα.
Ἀπ' τὸ χωριό σας βλέπω μονάχα ὀλίγα δένδρα.
Ναί! βλέπω καὶ ἕνα μεγάλο πύργο. Φαίνεται
κάπως χαλασμένος. Θὰ τὸν ἔχετε ρημάξει καὶ
αὐτὸν τώρα στὴν πολεμικὴ ἀνκαμπουμπούλα.
Κρίμα στὸν ὡμορφο πύργο!...

Ὁ μπάρμπα-Σταῦρος ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀ-
παντήσεως ζέσπαζε σὲ θορυδῶδη γέλοιο.

— Πῶς νὰ μὴ γελάσω, κύριε! Τὸν χαλάσαμε
λές τώρα στὸν πόλεμο...Κι' αὐτὸς στέκει ἔτσι
ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ παπποῦ μου!...

— Ἀπ' τὰ χρόνια τοῦ παπποῦ σου;!

— Ναί, ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ Ἀλῆ πασιᾶ, ἀν
τὸν ἔχῃς ἀκουστά... Ἦταν ἕνας πασιᾶς Ἀρδα-
νίτης... Ἐκατὸν χρόνια τώρα στέκει ὁ Πύργος
ἔτσι ὅπως τὸν βλέπεις. Ἐχει γίνῃ ἐκεῖ μέσα
ἕνα μεγάλο θαῦμα.

— Τί θαῦμα ἔγινε μπάρμπα-Σταῦρο; Μή-
πως ἐκεῖ βάρφηκαν ἄσπρα τὰ γένεια τοῦ πασιᾶ;

— Ὅχι, κύριε. Ἕνα ἀληθινὸ μεγάλο θαῦμα,
ποῦ ἔκαμε ἡ Παναγιά μὲ μιὰ μπεοπούλα. Εἴ-
ναι μιὰ μεγάλη ἱστορία... Καὶ θὰ σὰς τὴν δι-

ηγόμουν· αν δεν ήξευρα πώς σετς οί γραμμικτι-
σμένοι δέν πιστεύετε σ' αυτά τά πράγματα.

— Διηγήσου μας λοιπόν τήν ιστορία αυτή,
άφου έχομε μπροστά μας μισή ώρα ακόμα δρό-
μο και δέν έχομε τίποτε άλλο καλλίτερο νά κά-
νουμε. Σου όρκίζομαι σ' όλους τούς θαυματουργ-
ούς άγιους πώς θα τά πιστέψω όλα με τό νι
και με τό σίγμχ.

Ο μπάρμπα-Σταύρος δέν έπερίμενε νά του
έπαναληφθῇ ή παράκλησις. Θα σᾶς διηγηθῶ,
με τά δικά μου λόγια, ὅτι μου εἶπε ὁ άγραφύ-
λακας.

* *

— Τόν πελώριο πύργο έκτισε ὁ Ἀχμέτ
βέης, ἔνα ἀπό τά πιστά μανδρόσκυλλα τοῦ Ἀλή
πασσιᾶ. Τό Γραμματικόδο, ή Κατράνιτσα, τό
Τσέγανι και πολλά άλλα χριστιανικά χωριά
τῶν Κατλαρίων, τῆς Φλώρινας και τῶν Βοδενῶν
ήσαν τσιφλίκια του. Τοῦ τά χάρισε ὁ Ἀλή πασ-
σιᾶς, ὁ ὁποῖος δέν ἦτο καθόλου φειδωλὸς προ-
κειμένου νά κάμῃ πλουσίους τούς συμμορίτες του
με κτήμματα, τά ὁποῖα δέν ἦσαν δικά του. Διότι
ὁ περιφνημὸς αὐτὸς πασιᾶς, ὁ ὁποῖος άρχισε
τό στάδιό του ὡς άπλοῦς κατσικοκλέφτης, δέν
ξέχασε τούς παληοὺς συντρόφους του ἅμα ἔγινε
μεγάλος, ἀλλ' ἔδημιούργησε με αὐτοὺς μιὰ ἄ-
λυσσο τυραννίσκων τῆς Μακεδονίας, οἱ ὁποῖοι
αὐτὸν εἶχαν γιὰ Σουλτάνον. Ἐτσι και ὁ Ἀχμέτ
βέης, παλαιὸς λησταρχος, ἔγινε ὁ βασιλιάς τοῦ
τόπου και τό Γραμματικόδο ή πρωτεύουσά του.
Ἄρπαζε, φορολογούσε, κρεμούσε, χωρὶς νά
δίδῃ λόγο σέ κανένα. Οἱ χριστιανοὶ τὸν προσ-
κυνοῦσαν ὡς και αὐτὸ ἀκόμη τό ἀσημένιο τσιμ-
ποῦκι του ἢ τήν μάστιγά του, με τήν ὁποῖαν
τοὺς ἔδερνε.

Αὐτὸς ὁ λύκος τῆς Ἀρβανιτιᾶς εἶχε μιὰ μο-
ναχοκόρη, τήν Ἀἰσέ, ποῦ ἀποτελοῦσε μιὰ ἀντί-
θεσι ἀπὸ ἐκεῖνες με τῆς ὁποῖες παίξει ή φύσις
δταν ἀπὸ τό ἀγκάθι βγάξει τό τριαντάφυλλο.
Μαῦρα καλλιᾶ, μαῦρα φλογερὰ μάτια και ἔνα
πρόσωπο ποῦ δέν τό εἶχε ἰδῇ ὁ ἥλιος, τήν ἔκα-
μνε νά φαίνεται στοὺς χριστιανοὺς σάν ἄγγελος
τοῦ οὐρανοῦ και στοὺς Τούρκους σάν οὐρὶ τοῦ
Παρχαῖσου των. Ὁ πατέρας τῆς τήν ἀγαποῦσε
τρελλά. Κάθε ἐπιθυμία τῆς ἦτο και νόμος. Ὁ
σκληρὸς τύραννος ἦτο και σκλάβος τῆς. Οἱ παπ-
ποῦδές μας ὅσες φορές ἤθελαν νά ἐπιτύχουν
κάτι ἀπὸ τὸν βέη κατέφευγαν σ' αὐτήν και ποτὲ
ὁ κόπος των δέν πῆγαινε χαμένος. Γιὰ τό χα-
τήρι τῆς ὁ μπέης ἐφτίσας τὸν μεγάλο πύργο
ἔπου ζούσε μ' αὐτή, με τούς ἀνθρώπους του και
με μιὰ ἀράπισσα δοῦλα, μαῦρη σάν τὸν Διά-
βολο. Τά καλλίτερα μπεόπουλα και πασσαδό-
πουλα τῆς Μακεδονίας τήν εἶχαν ζητήσει, μ'
αὐτὸς δέν ἤθελε κατ' οὐδένα τρόπον νά χωρι-
σθῇ ἀπὸ τὸν θησαυρό του.

Γιὰ τήν κακή του τύχη, τήν νύκτα τῆς Ἀνα-

στάσιως, δταν ὁ Δημήτρης ἐφαλλε σ' ὅλο τό
διαπασῶν τῆς φωνῆς του τό Χριστὸς Ἀνέστη
και τ' άλλα τροπάρια μας, ὁ ἄερας ἔφερε τήν
φωνήν του ψηλά στὸν πύργο, ἔπου ἐκοιμᾶτο ή
Ἀἰσέ. Μὲς τήν γαλήνη τῆς νύκτας και τήν ζά-
λη τοῦ ὕπνου ή ξαφνική ψαλμωδία τῆς φάνηκε
σάν μακρινή μελωδία ἄλλου κόσμου. Ἐτριβε
τά μάτια τῆς νά βεβαιωθῇ μήπως ὄνειρεύεται.
Ἀνκάθητε ἔπειτα στὸ ἀρχανωτὸ στρώμμα και
κτύπησε τῆς παλάμες τῆς. Ἀμέσως ή θύρα ἄ-
νοιξε και μπῆκε μέσα ή μαῦρη δοῦλα ποῦ ἐκοι-
μᾶτο σάν πιστὸς σκύλος ἔξω στὸ κατώφλι.

— Χαμπά! Τί εἶναι αὐτὴ ή φωνή; Ἄν-
θρωπος ή πουλί;

— Οἱ γκιαούρηδες, παιδί μου.

— Ὡρα τὰ μεσάνυχτα;!

— Γιортάζουν, ξέρω κι' ἐγὼ, τὸν Χριστὸ
τοῦς. Αὔριο ἔχουν Πάσχα.

— Καλά, Χαμπά! Ἄμε τώρα νά κοιμηθῇς.
Και μὴ λησμονήσης νά μοῦ φέρης αὔριο ἔδω
πάνω τὸν Χριστιανὸ ποῦ τραγουδεῖ τόσον ὠραία.

Τήν ἄλλη μέρα πρωτὶ-πρωτὶ ή ἀραπίνα ὠδη-
γοῦσε τὸν Δημήτρη στὴν κάμαρη τῆς κυρᾶς τῆς.
Ξανθὸς, λιγερός και ὁμορφος προκαλοῦτε με
τήν λεβεντιᾶ και τήν λαμπριάτικη στολή του
τήν ζήλεια και τὸν θαυμασμό. Ἐλαφρὴ ὠχράδα
εἶχα ἀπλωθῇ στὸ πρόσωπό του δταν ἔμβαινε
στὸν παρθενῶνα τῆς μπεοπούλας ἔπου κάθε βέ-
δηλος ποῦ θα τολμοῦσε νά περάσῃ τό κατώφλι
ἔπρεπε ν' ἀφίσῃ ἔξω κάθε ἐλπίδα.

— Σὺ ἐφελνες φᾶς τήν νύκτα; τὸν ἐρώτησε
με τήν γλυκύτερη φωνή τῆς ή Ἀἰσέ, καθισμέ-
νη σ' ἔνα πολύτιμο σοφᾶ και κρατῶντας ἑλα-
φρά με τ' ὀλόγυμνο ἀριστερό τῆς χέρι τὸν με-
ταξωτὸ πέπλο, με τὸν ὁποῖον ἦτο σκεπα-
σμένη.

— Ἐγὼ, Χανοῦμ ἐφέντη! ἀπήντησε ὁ Δη-
μήτρης, ὁρθιος πάντοτε και με τὰ μάτια καρ-
φωμένα στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν του.

— Και τί τραγουδία ἦσαν αὐτὰ ποῦ ἔλεγε
τόσον γλυκά και ὠραία; Ποῦ τάμαθες;

— Εἰμαι ὁ ψάλτης τῆς ἐκκλησίας μας και
ἐλέγαμε ὕμνους θρησκευτικούς.

— Ἰαί γιατί εἶχατε ἐκκλησία τὰ μεσάνυ-
χτα; Γιортάζατε τήν γέννησι τοῦ Χριστοῦ;

— Ὅχι, τήν Ἀνάστασί του. Σάν σήμερα
δῆγχε ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὸν τάφο ἔπου τὸν πκρά-
χωσαν οἱ Ἐδραῖοι, ἀφροῦ τὸν ἐσταύρωσαν.

— Πῶς;! Τὸν ἐσταύρωσαν τὸν Χριστόν σας;
Δέν τῶξερα! Κρίμα. Και ἦτο καλὸς ἀνθρωπος.
Δέν ἀγαπᾶ και ἐγὼ τοὺς Ἐδραίους. Ὅσες φο-
ρὲς πηγαινῶ στὰ Γιάννενα με κλέδουν πάντοτε
στὰ ψοῦνια μου.

Ὁμορφιά και λεβεντιᾶ μιὰ φορὰ ποῦ τήν
ἔχει τό ἄπιστο σκυλί...Εἶπε γεμάτη θαυμάσιμὸ
ἀρβανίτικα πρὸς τήν δοῦλὰ τῆς ή μπεοπούλα.

— Σάν τῇ φωνή και ή θωριά του. Εἶναι τό

ὁμορφώτερο παλλικάρι ποῦ ἔχω ἰδῆ. Κρίμα ποῦ εἶναι ἄπιστος ... ἀπῆντητε ἐκείνη, χαμογελώντας, σὴν ἴδια γλῶσσα.

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι ; ἐρώτησε ἡ Ἀῖσέ στρεφόμενη πάλι πρὸς τὸν Δημήτρη.

— Ἀπὸ τὴν Νιάουσα.

— Ἀμ' βέβαια ! "Ἐν ὁμορμῷ παλλικάρι σὺν καὶ σένα δὲν μπορούσε νὰ ξεφυτρώσῃ στὸ κοῦτσο-Γραμματικόδ' οὐκ ἔστι. Καὶ πῶς σὲ λέγουν :

— Δημήτρη.

— Ἄ ! Δημήτρη, Δημητράκη. Ὁραῖο τ' ὄνομά σου. Λοιπὸν, Δημητράκη μου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ φοβάσαι τόσο. Ἐμπορεῖς νὰ με κυτάξεις καὶ στὰ μάτια. Ἐγὼ δὲν τρώγω ἀνθρώπους. Κάθησε καὶ σ' ἕνα σοφᾶ. Νὰ, ἐδῶ ἀντικρύ μου. Δὲν κουράσθηκες τόσῃν ὥρᾃν ὄρθιος νὰ κυτάξῃς τῆς μύτες τῶν ποδιῶν σου ; Χαμπά ! . . . Φέρε μας κανένα γλυκὸ νὰ κεράσωμε τὸν φ(λ)ο.

Ἐν τῷ μεταξὺ σιγὰ-σιγὰ ὁ φερετζές της εἶχε γλυπτῆσαι κάτω στὰ πόδια της καὶ ἐπρόβαλε γυμνῇ στὰ θαμνωμένα μάτια τοῦ Δημήτρη ἡ ἐξαιρετικὴ ὁμορφιὰ τῆς μπεσπούλας.

Ὁ Δημήτρης τὰ εἶχε χάσει. Χριστιανὸς αὐτὸς νὰ βόλκεται στὸ χαρεμλῆκι τοῦ μπέη μόνος, ὁλομόναχος μὲ τὴν θυγατέρα του ! Ἄν τὸ μάνθανε τ' ὀλιγώτερο ποῦχε νὰ πάθῃ ἦτο νὰ τὸν κρεμάσουν ἀπὸ τὴν γλῶσσα. Ἐκρύος φόβος τὸν ἐκυρίεψε. Τὰ χέρια του ἔτρεμν ὅταν πῆρε ἀπὸ τὴν μαύρη τὸ ἀσημένιο ποτήρι μὲ τὸ σιρόπι ἀπὸ ἀνθόμελι.

— Δὲν μᾶς λές τώρα καὶ κανένα ἀπὸ τὰ ὠραιᾶ σου τραγούδια ; τοῦ εἶπεν ἡ Ἀῖσέ σὲ τόνο φωνῆς ποῦ ἦτο περισσότερο μελιστάλακτος καὶ ἀπὸ τὸ ἀνθόμελ' της.

— Νὰ τραγουδήσω ἐδῶ μέσα ; ! Δὲν εἶνε δυνατόν.

— Γιατί ; Ὁ πατέρας λείπει καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἶναι δικοί μου.

— Διότι ἔτσι ... πῶς νὰ τὸ πῶ ... Δὲν εἶναι δυνατόν ! ... Θὰ ἦτο τρέλλα ... Νὰ τραγουδήσω μέσα στὸ χαρεμλῆκι τοῦ μπέη ! Καὶ ἐπειτα ἐγὼ τραγούδι δὲν ξέρω. Αὐτὰ ποῦ λέγω εἶναι ψαλμῳδίες ἐκκλησιαστικὰς ποῦ μόνο σταῖς ἐκκλησίαις λέγονται ... εἶπε καὶ σηκώθηκε τρομαγμένος νὰ φύγῃ.

— Γιατί βιάζεσαι ; τὸν ἠρώτησε ἡ Ἀῖσέ.

— Ἐχομε αὐτὴν τὴν ὥρα ἐκκλησία καὶ με περιμένουν.

— Καλὰ λοιπὸν πήγαινε. Ἀλλ' ἀφ' οὗ δὲν θέλησες νὰ τραγουδήσῃς ἐδῶ μέσα, θὰ μοῦ λές κάθε μέρα τὴν αὐγὴ, ἕνα τραγούδι ἢ ψαλμῳδία—ὅπως θέλει, πές το—ἀπὸ τὸ σπῆτι σου, ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, τὸ βουνὸ, τὸν δρόμο κι' ἀπ' ὅπουδήποτε τέλος πάντων σοῦ φανῇ βολικώτερο. Θέλω αὖριο νὰ ξυπνήσω μὲ τὸ τραγούδι σου. Ἀκουσε ;

Ὁ Δημήτρης τὸ ὑπεσχέθηκε. Περνοῦσε τὸ κατῶφλι, ὅταν ἡ Ἀῖσέ τὸν ξανακάλεσε.

— Εἶσαι πανδρεμμένος Δημητράκη ; τὸν ἠρώτησε.

— Ὁχι.

— Καλὰ. Κι' ἐγὼ ἀνύπανδρη εἰμαι.

Ὁ νέος ἐτήρησε τὸν λόγο του. Μία ἐδομάδα ὀλάκερη ἡ μπεσπούλα ξυπνοῦσε μὲ τραγούδι του. Ὁ φτωχὸς ψάλτης ἀνέβαινε μὲ τὴν αὐγὴν στὸ μικρὸ δάσος ποῦ στεφάνωνε τὸ χωριὸ καὶ ἐκεῖ ἔσμιγε τὸ «Κύριε ἐκέκραξα» μὲ τὴν ἐρωτικὴ ψαλμῳδία τοῦ ἀηδονιοῦ.

Ἐνίοτε ἔξεπεφτε ἀπὸ τὰ τροπάρια στὰ τραγούδια τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ γλήγορα ἔκαμνε τὸ σταυρό του καὶ ἀπομάκρυνε τὸν πειρασμὸ στὸν ὁποῖον τὸν εἶχεν ἐμβάλῃ ἡ ὁμορφιὰ τῆς ἀδάπτιστης.
(Ἐπεται τὸ τέλος)

QVO VADIS

Ε...

Ποῦ πᾶς ἀπρόσεκτα, τὸ πλῆθος ποῦ διαβαίνει

Μπορεῖ ν' ἀγγίξῃ στὰ μαλλάρια σου τὰ χρυσαφένια,

Ὡ σιλουέττα ἀέρινη, γραμμένη

Ἀπὸ ἀγγέλων δάχτυλα κερένια.

Στὸ ἀλαφρό σου τὸ περπάτημα σκορπίζεις

Τὸ ἄρινό σου φῶς μέσ' στὸ σκοτάδι.

Τίς θρυλικὲς βασιλοπούλες μᾶς θυμίζεις

Τῶν κλειδωμένων πύργων τοῦ παλαιοῦ καιροῦ

Ποῦ ἔλεγε ὁ παπποῦς τὸ βράδυ.

Τῶν τροβαδούρων σὲ τραγουδῆσεν ἡ ρίμα

Εἶσ' ἕνας θρόλος κι' ἕνα παραμῦθι μακρινό,

Ποῦ ξετυλίγεται σὺν ἄσπρῳ μεταξένιῳ νήμα

Μέσα στὸ πλῆθος τὸ χυδαῖο καὶ τὸ ταπεινό.

Ποῦ πᾶς ; Ἀνθρώπινα ἂν σ' ἀγγίξουν χέρια,

Φοβούμαι, ἀλλοίμονο, θὰ φύγῃς πρὸς τ' ἀστέρια

Κι' ἐκεῖ ποῦ λάμπουν οἱ ἀσημένιοι οἱ λύχνοι,

Ἐνα σημάδι πῶς ἐχάθηκες θὰ δείχνῃ

Μέσα σὴν ἄχνη τὴν χρυσὴ τοῦ Γαλαξία.

Τ. ΜΩΡΑΓΙΤΙΝΗΣ